

Otrok in smrt.

Nekoč bi bila morala odnesti smrt nekega otroka v večnost. Otrok se je igral na travniku s svojo ovčico in je bil prav vesel. Tedaj je položil angel roko otroku na glavo in je rekel: »Poglej me, jaz sem iz nebes!«

»Teci in se sama igray, ljuba ovčica,« je rekel otrok, »jaz se usedem k angelu in ga vprašam, ali je v nebesih lepo.«

In angel, ki je imel odnesti otroka v večnost, je jel pripovedovati. Otrok je tiho poslušal. Potem je vprašal: »Pa jaz sem bil velikokrat hudoben, sem trmasto vpil in bil sladkosneden, sem se izgovarjal in neumno prepiral, zato ne morem s teboj v nebesa.«

»Ali ti je bilo pa potem žal in si vse materi povedal in skušal popraviti?«

»Pač,« odgovori otrok, »popravil sem že, toda ljubi Bog ne bo tako kmalu pozabil. Ti imaš tako čudovito lepo obleko, ljubi angel; ko bi imel jaz tako lepo belo obleko, bi šel takoj s teboj v nebesa.«

»Tako obleko brž lahko dobiš, smem ti jo takoj prinesiti,« pravi angel, »toda pod pogojem, da mi na tri vprašanja odgovoriš, v božjem imenu.«

»Dobro, sem zadovoljen, le vprašaj, ljubi angel.«

»Otrok moj, vse moraš popustiti in takoj iti z menoj.«

»V božjem imenu!« odgovori otrok. —

»Toda iti bova morala po poti, polni groze in bolečin, a jaz bom pri tebi.«

»V božjem imenu!« reče otrok.

»A temno bo tudi na tvoji poti, nikogar ne boš več videl, ne očeta ne matere, toda jaz te bom peljal in bom zmeraj pri tebi.«

»V božjem imenu!« reče otrok.

Tedaj ni angel vprašal več in otrok je odšel ob njegovi strani domov. Obolel je in je veliko trpel, ležal je na svoji posteljici kakor na trdem križu. Oče in mati sta stala v veliki bolesti pri njem in molila za pomoč, otrok je pa le vzdihal: »V božjem imenu!« In kadar je tako vzdihnil, ga je pobožal angel po očeh in je otrok že videl nekoliko nebeško luč. To mu je tako dobro délo, da je silno zahrepenel po nebesih in se vesel poslovil od zemlje.

Ko mu je bila zadnja urica, je prišla smrt. Hotela je v sobo, a ni mogla noter. Ni še čakala minuto, pa je prišel angel z otrokom. Otrok je imel prelepo nebeško obleko, čez in čez posuto z biseri. Toliko je bilo biserov na nji, kolikorkrat je otrok vzdihnil: »V božjem imenu!«

»Kam pa vidva,« je vprašala smrt. »V nebesa,« sta odgovorila.

Smrt je ostrmela, ker je seveda tudi prišla po otroka. Toda angel ji je rekel: »Le idi, ljuba smrt, midva pot že sama najdeva. Dobre otroke odnese angel varuh v večno življenje, tebe bi jih bilo preveč groza.«

(Schutzengel.)

